

Νέο λήμμα:

Σύμπαν ολοκληρωμένο

* Σύμφωνα με τη νεότερη κοσμολογική **Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας**

Ο τίτλος

Ο τίτλος "**Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας**" για πρώτη φορά δημοσιεύτηκε σαν υπότιτλος με την έκδοση του φιλοσοφικού βιβλίου "Η Θεολογία της Επιστήμης" τον Ιανουάριο του έτους 2000. Πιο αποκαλυπτικά και εκλαϊκευμένα, ο τίτλος αυτός είναι ισοδύναμος με τον τίτλο «Θεωρία του Ολοκληρωμένου Σύμπαντος και του Δυναμικού Χώρου».

Αναδρομή

Γύρω στο 1990, από τη φιλοσοφική προσπάθεια να αναλυθούν οι πιο γενικές έννοιες της σκέψης (του χρόνου, του χώρου και της αλλαγής), με πρώτη καθοριστική παρατήρηση, ότι ο χρόνος ουσιαστικά αναλογεί σε πραγματική μεταβολή (σε μεταβολή ενέργειας) και από τη διατύπωση της γενικής αρχής, ότι το σύνολο του Σύμπαντος είναι **πάντοτε το ίδιο**, με όλους τους δυνατούς τρόπους, μέσα **σε μια μέγιστη χρονική περίοδο**.

Γενικά

Η θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου ξεκινάει με τη λογική ενός αυτοτελούς και σταθεροποιημένου Σύμπαντος **μέσα στα όρια ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος**, σε διαμετρική αντίθεση με την κυρίαρχη άποψη της «Μεγάλης Έκρηξης», η οποία κυριάρχησε και προβλήθηκε για πολλές δεκαετίες. Το Σύμπαν (στο σύνολό του) δεν ξεκίνησε από κάποια Μεγάλη Έκρηξη (Big Bang), **αντιθέτως υπήρχε ανέκαθεν και διατηρείται πάντα το ίδιο** με τη δυναμική παρουσία της ύλης που αλληλεπιδράει διαρκώς με τον "κενό" πεπερασμένο χώρο! Όλα τα πράγματα θεωρούνται σχηματισμοί από ταχύτερες ταλαντώσεις ενέργειας σε μια σταθερή ποσότητα, που βρίσκεται σε κατάσταση ισορροπίας.

Ένα μόνο αξίωμα

Η θεωρία αυτή αξιώνει ένα Σύμπαν αυτοτελές, στο οποίο όλες οι αλλαγές των πραγμάτων γίνονται χωρίς να αλλάζει το σύνολο. Από την αρχή, ερμηνεύει την ύπαρξη των φυσικών νόμων, με πρώτη και πιο σύντομη ερμηνεία, την ανάγκη να διατηρείται πάντοτε το ίδιο το σύνολο του κόσμου. Θεμελιωμένη σε μια πρώτη σκέψη, που περιέχει τη γενική έννοια του κυκλικού χρόνου και της περιόδου, εισάγει τα όρια στη μεταβολή για όλα τα φαινόμενα. Η ίδια ερμηνεία πιο αναπτυγμένη, ερμηνεύει τη νομοτέλεια με την ύπαρξη ελάχιστων και μέγιστων ορίων στις φυσικές μεταβολές, ίδιων ορίων παντού στο χώρο και πάντοτε στο χρόνο. Τα όρια αυτά (στο χρόνο, στο μήκος, στην ταχύτητα, στο ρυθμό μεταβολής της κίνησης, στην ποσότητα της ενέργειας κ.λπ.) συνδέονται με την αρχή διατήρησης της ενέργειας και σε τελική ανάλυση με την αρχική παραδοχή της θεωρίας, που είναι η σταθερότητα του ολοκληρωμένου Σύμπαντος.

Οι πρώτες συνέπειες του αξιώματος

Η θεωρία για ένα πλήρες και σταθερό Σύμπαν δίνει προοπτική στην ανθρώπινη λογική, διότι δεν μεταθέτει το πρόβλημα της δημιουργίας του κόσμου σε κάτι προηγούμενο και τελείως διαφορετικό, ούτε σε μια άπειρη σειρά εξελίξεων. Δέχεται και εξηγεί την αυτοτέλεια του Σύμπαντος, αναπτύσσει την εξήγηση για την ενότητα των πραγμάτων, κατευθύνει την έρευνα με τα σωστά ερωτήματα και στο τέλος φτάνει να συμπέσει με παραδεκτές σχέσεις της φυσικής και ιδιαίτερα με την αρχή διατήρησης της ενέργειας. Πρόκειται για μία από τις νεότερες κοσμολογικές ερμηνείες (από Έλληνα ερευνητή) διατυπωμένη στη βάση της ιδέας, ότι το Σύμπαν στο σύνολο όλων των χρόνων -από το παρελθόν μας μέχρι το μέλλον μας- είναι πάντοτε το ίδιο μέσα στα όρια ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος (περίοδος $T_{\text{σύμπαν}}$) και τίποτα δεν αλλάζει. Εξ' αυτής της κεντρικής ιδέας, ο επιθετικός προσδιορισμός στον τίτλο της θεωρίας "τελειωμένος χρόνος". Αν και η αρχική ιδέα θυμίζει αρχαίες φιλοσοφικές θεωρίες και η ανάπτυξη της θεωρίας αυτής δεν ξεκίνησε με δεδομένα από τις ανακαλύψεις της σύγχρονης Φυσικής και της [Αστροφυσικής](#), καταφέρνουμε με λογικές παρατηρήσεις να συμπεράνουμε και να ερμηνεύσουμε σημαντικές ανακαλύψεις αυτών των επιστημών με ενοποιημένο τρόπο. Την εύκολη γενίκευση μέσα από ελάχιστο ποσοστό παρατηρήσεων -για την οποία επέκριναν τους φιλόσοφους- αναγκάζονται να κάνουν ακόμα και στο χώρο των θετικών επιστημών και ιδιαίτερα στην αστροφυσική. Από την πρώτη ανάλυση, η ιδέα ενός ολοκληρωμένου Σύμπαντος πάντοτε το ίδιο ανά μία μέγιστη χρονική περίοδο εισαγάγει ένα καθοριστικό γνώρισμα, το οποίο δεν συνυπολόγιζαν επί πολλούς αιώνες στην εξέλιξη της φυσικής επιστήμης ή είχαν αποδεχτεί τυφλά το τελείως αντίθετο. Αφήνοντας έτσι άθικτο το επιστημονικό δόγμα της ανυπαρξίας ορίων στη φύση και υποβαθμίζοντας την τεράστια εμπειρία από παρατηρήσεις περιοδικών φαινομένων και παρά τη γνώση των παγκόσμιων φυσικών σταθερών: Το γνώρισμα του ορίου και του περιορισμού στο μήκος, στο χρόνο και στον αριθμό των πραγμάτων.

Οι ισχυρότερες παρατηρήσεις και συνέπειες που ενισχύουν τη θεωρία

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, ο χρόνος για το Σύμπαν είναι "τελειωμένος" μέσα σε ορισμένα μέγιστα όρια, ενός μέγιστου Συνολικού Χρόνου (περίοδος $T_{\text{σύμπαν}}$), ενώ όλα τα υλικά πράγματα υπάρχουν μέσα σε μικρότερα χρονικά όρια. Σε σχέση με τα μικρότερα χρονικά όρια ύπαρξης των επιμέρους πραγμάτων, το Σύμπαν συνεχίζει ακόμα να γίνεται και να εξελίσσεται ! Το παρελθόν και το μέλλον -που γνωρίζουμε μόνο εμείς τα μέρη- αποτελούν το ευρύτερο «τώρα» του 100% Σύμπαντος και έτσι εξηγείται η "σχετικότητα του χρόνου" μ' έναν εκπληκτικό ορθολογικό τρόπο. Η ύλη είναι οι αρχικοί τρόποι με τους οποίους το Σύμπαν αρχίζει να γίνεται εμμέσως και σαν εξωτερικό στα ελάχιστα χρονικά διαστήματα, ενώ εκείνο είναι σχετικά απών με την παρουσία του κενού αλλά πεπερασμένου χώρου. Το όριο στη διαιρετότητα του χρόνου (t_{min}) είναι από τα πρώτα καταπληκτικά συμπεράσματα που προκύπτουν όταν θεωρήσουμε το Σύμπαν σαν σταθερό (και ταυτόχρονο) μέσα στα σταθερά όρια ενός συνολικού χρόνου.

Στη βάση αυτής της ιδέας ενός μέγιστου και κατά συνέπεια ενός ελάχιστου χρόνου, ερμηνεύεται ενοποιημένα και προβλέπεται η ύπαρξη πολλών νόμων που διέπουν το πλήθος των διαφορετικών φαινομένων... Είναι εκπληκτικό, ότι το μοντέλο ενός σταθερού Σύμπαντος στο σύνολο ενός Μέγιστου Συνολικού Χρόνου εξηγεί και διαφωτίζει γιατί υπάρχει μία ανώτερη οριακή ταχύτητα στην κίνηση. Ο χρόνος αναγκαστικά πρέπει να είναι σχετικός διότι υπάρχει σημαντικός λόγος και ο λόγος αυτός είναι, ότι το Σύμπαν στο σύνολο του Χρόνου πρέπει να είναι πάντοτε το ίδιο και σταθερό! Ο σχετικός χρόνος δεν αποκλείει να υπάρχει ένας κοινός. Για να είναι πάντοτε το ίδιο και σταθερό, το Σύμπαν

δεν έχει άπειρα χρονικά περιθώρια και οι ενεργειακές μεταβολές δεν γίνονται χωρίς όριο ποσότητας στη μονάδα του χρόνου. Η συνολική ενέργεια μέσα στα όρια του μέγιστου χρόνου που είναι το πλήρες Σύμπαν παραμένει επίσης σταθερή.

Σύμφωνα με τη Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, ο χώρος είναι πεπερασμένος και αναλογεί στην ενέργεια του Σύμπαντος που δεν έχει υλοποιηθεί. Το Σύμπαν στο σύνολό του χρόνου δεν είναι απών και υπάρχει σχετικά σαν πεπερασμένος χώρος και σαν κοινός φορέας μεταβίβασης της η/μ ενέργειας hf για όσα μπορούν να συμβούν με τους υλικούς φορείς. Το Σύμπαν υπάρχει ταυτόχρονα, άμεσα και σε μηδενικό χρόνο σαν κενός χώρος. Ο κενός χώρος μεταβιβάζει ενέργεια ισότροπα και κυματικά και στα σημεία που συσσωρεύεται ή ελαττώνεται η ενέργεια εμφανίζεται η ύλη (σαν διακοπή του ταυτόχρονου μέσου). Τα σωματίδια αποτελούν ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται και μεταβιβάζονται κυματικά στα πιο μικρά χρονικά διαστήματα αλληλεπίδρασης πάντα μαζί με τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία, που κατά ένα μέρος ανιχνεύουμε σαν θερμότητα. Η "Μεγάλη Έκρηξη" συντελείται διαρκώς και το υλικό Σύμπαν διαρκώς δημιουργείται παντού στο διαταραγμένο χώρο, από τις πιο μικρές διαστάσεις του ($\sim \lambda_{\min}$) με τις μικροσκοπικές "εκρήξεις" του. Το Σύμπαν όχι μόνο δεν δημιουργήθηκε ποτέ, αλλά αντιθέτως, ήταν πάντα ολοκληρωμένο και ο κόσμος που πάντοτε λείπει χρησιμεύει άμεσα για να υπάρχει το φως, η θερμότητα, τα ραδιοκύματα και εξ' αρχής η δομή της ύλης, με την οποία εμείς εμφανιζόμαστε βιολογικά σαν ξεχωριστοί μέσα στο χώρο και στο χρόνο! Με άλλα λόγια, ο κενός χώρος είναι το Σύμπαν που αναζητούν πριν από τη στιγμή του Big Bang και συμμετέχει στη δομή της ύλης με κυματικά φαινόμενα !

Η συνολική ενέργεια (βλέπε κενός χώρος) αντισταθμίζει τις ελλείψεις της, που είναι ο υλικός κόσμος. Αλλά η κυματική ροή προς αντιστάθμιση δημιουργεί ξανά ελλείψεις και συντηρεί τους υλικούς φορείς. (*Ισορροπία και στάσιμα κύματα*). Εάν το Σύμπαν δεν ήταν σταθεροποιημένο μέσα στα όρια μίας μέγιστης περιόδου, ώστε όλη η ενέργεια να αποτελεί μία σταθερή ποσότητα, τότε η μεταβολή της ενέργειας στα μικρότερα χρονικά διαστήματα θα γινόταν απεριόριστα και ασυγχρόνιστα (σε οποιαδήποτε ποσότητα, ανεξαρτήτως από τη μονάδα του χρόνου) και η ενέργεια θα ήταν πάντα ελλειπής. Η διατήρηση της ενέργειας θα ήταν ένα τυχαίο φαινόμενο. Δεν θα υπήρχε η ελάχιστη ποσότητα του χρόνου $t_{\min} = \lambda_{\min} / V_{\max}$ ούτε μια μέγιστη συχνότητα f_{\max} .

Στη θεωρία για ένα πλήρες και σταθερό Σύμπαν, όπου συμπεραίνουμε ορθολογικά την ύπαρξη ενός ελάχιστου και ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος και αντίστοιχα μίας ελάχιστης και μίας μέγιστης απόστασης, από αυτό το συλλογισμό προκύπτουν όρια για όλα τα φυσικά φαινόμενα: Μεταξύ των οποίων και το όριο για την αύξηση στην ταχύτητα V_{\max} , η οποία είναι ένας συνδυασμός μήκους και χρόνου, που παρουσιάζεται με την κίνηση. Το όριο στην ανώτερη ταχύτητα της κίνησης $V_{\max} = c$ το αποδέχτηκαν στη φυσική σαν αξίωμα, χωρίς καμία εξήγηση. Από το όριο στη μέγιστη απόσταση απομάκρυνσης προκύπτει ορθολογικά η καμπυλότητα του χώρου και ο εξαναγκασμός σε κυκλική κίνηση. Μία από τις πρώτες συνέπειες της θεωρίας, είναι ότι δεν υπάρχει απεριόριστη ευθεία απομάκρυνσης μέσα στο χώρο (ούτε για το φως), κάτι το οποίο θα σήμαινε απεριόριστο Σύμπαν στο χώρο, απεριόριστος χρόνος αλληλεπίδρασης και σε τελική ανάλυση, θα σήμαινε απεριόριστη ενέργεια. Η απόσταση στο χώρο είναι και διεύθυνση, δηλαδή μία "ομόκεντρη" πολλαπλή απόσταση, με άλλα λόγια ακτίνα, (δηλαδή χώρος με δυνατότητα απομάκρυνσης και προσέγγισης συγχρόνως) και αυτό δεν είναι ένα τυχαίο φαινόμενο και άσχετο από τη δομή της ύλης.

Βαρύτητα, ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα και πυρηνική δύναμη

Μία ανατρεπτική συνέπεια της θεωρίας είναι, η σχέση της βαρύτητας με την κυματική μεταβίβαση ενέργειας του "κενού" χώρου κατά συγκεντρωτικό τρόπο, σε αντίθεση με την αποκεντρωτική συμπεριφορά των η/μ κυμάτων. Από τις πιο συγκλονιστικές διαπιστώσεις της θεωρίας του Τελειωμένου Χρόνου και για τη μαθηματική επιβεβαίωση της θεωρίας είναι το συμπέρασμα, ότι η πυρηνική δύναμη είναι η μέγιστη βαρυτική δύναμη της

ισοδύναμης μάζας όλου του Σύμπαντος σχεδόν από την ελάχιστη απόσταση λ_{\min} . Η μαθηματική διατύπωση αυτού του συμπεράσματος θα επιβεβαιώσει, ότι ο κενός χώρος είναι η σχετική απουσία του ανέκαθεν ολοκληρωμένου Σύμπαντος. Οι διακυμάνσεις της ενέργειας του "κενού" χώρου από τις οποίες συντηρούνται οι υλικοί φορείς που συγκροτούν τον υλικό κόσμο μπορούν να θεωρηθούν μικρές αυξομειώσεις της μέγιστης βαρυτικής έλξης. Η ταυτόχρονη παρουσία του Σύμπαντος προς τα επιμέρους πράγματα, το όριο μιας μέγιστης απόστασης απομάκρυνσης (που είναι και χρονικό όριο) και η ελάχιστη καμπυλότητα του χώρου φαίνεται εξωτερικά σαν τη δύναμη εκείνη, την οποία οι φυσικοί αποκαλούν με άλλους όρους "βαρύτητα". Οι παλαιότεροι φιλόσοφοι την αποκαλούσαν "ενότητα" του κόσμου. Η ίδια δύναμη από την ταυτόχρονη σύνδεση της μικροσκοπικής δομής της ύλης με την ενέργεια του χώρου (από την ελάχιστη ακτίνα) εμφανίζεται "ανάποδα" σαν πυρηνική δύναμη (και μέγιστη καμπυλότητα του χώρου).

Όπως είναι γνωστό, η βαρύτητα επηρεάζει όλα τα υλικά σώματα με την ίδια δύναμη, ανεξαρτήτως της χημικής τους σύστασης. Φυσικά αυτό δεν είναι τυχαίο και οφείλεται στον τρόπο που η ύλη ξεκινάει να υπάρχει από την ισορροπημένη ενέργεια ενός και του ίδιου πεπερασμένου χώρου. Στην πραγματικότητα πρόκειται για την ενέργεια του χώρου που αναλώνεται και αποσπάται για τη διατήρηση της δομής της ύλης. Ο χώρος είναι με όριο ελάχιστου και συγχρόνως μέγιστου μήκους (μη Ευκλείδειας γεωμετρίας) και φαίνεται κενός, επειδή αυτή η ενέργεια του Σύμπαντος βρίσκεται σε κατάσταση ισορροπίας. Τα σωματίδια της ύλης παρουσιάζονται σε συγκεκριμένες συχνότητες και ταχύτητες από την ανταλλαγή ενέργειας, που γίνεται με επαναλαμβανόμενο τρόπο με τους πιο γρήγορους ρυθμούς της φύσης (μεταξύ 3×10^{20} Hz - $0,45244 \times 10^{42}$ Hz), όταν οι μεταβολές της ενέργειας διατηρούνται σαν αμείωτες ταλαντώσεις και σαν στάσιμα κύματα. Ο χώρος είναι η αρχή και το τέλος στη δομή της ύλης. Καμία θεωρία που περιγράφει τη δημιουργία των πραγμάτων από πρωταρχικά υλικά στοιχεία ή από μικροσκοπικά σωματίδια δεν μπορεί να δώσει σοβαρή, λογική και εμπειρικά θεμελιωμένη ερμηνεία για την παρουσία των ίδιων δυνάμεων και ορίων παντού στο Σύμπαν.

Σύμφωνα με τη Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, δεν είναι η ύλη και τα επιμέρους υλικά πράγματα που καθορίζουν τη μορφή του χώρου, τη μέγιστη απόσταση που εκτείνονται και σε τελική ανάλυση τους νόμους του Σύμπαντος. Αντιθέτως, το Σύμπαν στο Σύνολο του χρόνου που υπάρχει σαν ολοκληρωμένο, παρουσιάζεται σχετικά σαν πεπερασμένος χώρος και σαν περιορισμένη ποσότητα ενέργειας και έχει προδιαγράψει τα όρια στις αλληλεπιδράσεις των υλικών φορέων (όρια μήκους $\lambda_{\min} - \lambda_{\max}$, χρόνου $T_{\min} - T_{\max}$ και ποσότητας στη μεταβίβαση ενέργειας $h1\text{Hz} - h f_{\max}$). Οι απαντήσεις στις απορίες για τη διατήρηση και τη δημιουργία της ύλης δεν μπορούν να δοθούν χωρίς να κατανοήσουμε, πώς ο χώρος ως ενέργεια συμμετέχει σε αυτή τη διαδικασία με κυματικά φαινόμενα. Οι ενεργειακές μεταβολές του χώρου προκαλούν επίσης τις κυμάνσεις με χαμηλότερη συχνότητα (κάτω από 10^{20} Hz) τις οποίες ονομάζουμε ηλεκτρομαγνητικές και αυτές φθάνουν στο μέγιστο μήκος κύματος, τμήμα του οποίου προκαλεί τις χαμηλόσυχνες δονήσεις των σωματιδίων, που οι ζωντανόι οργανισμοί ανιχνεύουν σαν ήχο και σαν δόνηση.

Η Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου οδηγεί πολύ μακριά

Αντί να ανατρέχουμε σε κάτι φανταστικό που υπήρχε πριν από το Σύμπαν είναι πιο εύκολο και πιο λογικό να προσπαθούμε να περιγράψουμε με ποιον τρόπο διατηρείται και ανανεώνεται η ύλη στη βάση ενός Ολοκληρωμένου Σύμπαντος, το οποίο ανέκαθεν Υπήρχε και είναι σταθεροποιημένο στο σύνολο μιας περιόδου. Η Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου οδηγεί πέρα από τη φυσική. Σημαντικό πλεονέκτημα της έναντι άλλων κοσμολογικών θεωριών είναι ότι η ορθολογική ερμηνεία της δεν εξαρτάται από την ακρίβεια ενός μαθηματικού αποτελέσματος και μπορεί να απλοποιηθεί και να κατανοηθεί μέσα από φαινόμενα της συνηθισμένης εμπειρίας, κάτι το οποίο δεν συμβαίνει τυχαία και η ίδια αυτή η θεωρία εξηγεί το γιατί.

Επέκταση του Λήμματος "Σύμπαν ολοκληρωμένο".

Η φυσική και το φαινόμενο της ζωής

Καμία θεωρία που περιγράφει τη δημιουργία των πραγμάτων από μικροσκοπικά σωματίδια δεν μπορεί να δώσει σοβαρή, λογική και εμπειρικά θεμελιωμένη ερμηνεία για την παρουσία των ίδιων δυνάμεων και ορίων παντού στο Σύμπαν. Ακόμα πιο απίθανο είναι να ερμηνεύσει το φαινόμενο της ζωής, δηλαδή της **ύλης που ενεργεί συγχρονισμένη** με εσωτερικά ερεθίσματα. Οι νόμοι που ρυθμίζουν την ύπαρξη και τη δομή των υλικών στοιχείων δεν είναι μηνύματα που έρχονται από έξω τους, εξ' αποστάσεως και σαν εικονικοί. Οι νόμοι αυτοί ξεκινούν από το κοινό "σύνδεσμο" που έχουν όλα τα δομικά στοιχεία με έναν και τον ίδιο "κενό" χώρο, με μία και την ίδια ολοκληρωμένη πραγματικότητα, με την ίδια "κοινόχρηστη" ποσότητα ενέργειας, τελικά από την ίδια τους την (αόρατη) ουσία.

Η **ζωή** και η **ψυχή** ξεκινάνε από τις μικροσκοπικές διαστάσεις και όχι με το συνδυασμό χονδροειδών υλικών σωμάτων. Δεν συνδυάστηκαν βότσαλα, σκόνη ή βράχοι για να προκύψει ζωή, αλλά μόρια και άτομα. Καθόλου τυχαίο δεν είναι! Σημειώστε, η υλική αλληλεπίδραση μπορεί να γίνεται με πιο γρήγορο τρόπο (ίσως και με λιγότερη δαπάνη ενέργειας) στη μικρότερη απόσταση και μέσω πεδίων. Η αρχή της ζωής και του συγχρονισμού στην αλληλεπίδραση πολλών σωματιδίων επιτυγχάνονται με τους πιο γρήγορους τρόπους αλληλεπίδρασης στις μικρότερες δυνατές αποστάσεις και οι τρόποι αυτοί προϋποθέτουν την ταυτόχρονη παρουσία του 100% ολοκληρωμένου Σύμπαντος, που σε εμάς φαίνεται σαν απουσία του κενού χώρου...

Το πέρασμα από την **ανόργανη ύλη** στην απλούστερη μορφή ζωής μοιάζει αγεφύρωτο και "μαγικό" εάν περιοριστούμε στην ύπαρξη της ύλης, όπως την θεωρούσαμε σαν ανεξάρτητη ποσότητα σωματιδίων. Υπάρχει ένα άλλο "πέραςμα" που πρέπει να προηγηθεί και αυτό αποτελεί πρόβλημα στο μυαλό του φυσικού: Πως από το πλήθος των υλικών αλληλεπιδράσεων και των μικρο-ποσοτήτων της ύλης μπορούν να δημιουργούνται σταθερά πράγματα, να διατηρούνται **σταθεροί τρόποι σύνδεσης** των υλικών στοιχείων και κατ' επέκταση πιο σύνθετα πράγματα με **σταθερή δομή**;

Η παρουσία της ζωής, της ψυχής και της νοημοσύνης έχουν άμεση σχέση με τη σταθερότητα και με τη δυνατότητα ταυτόχρονης ή πολύ γρήγορης υλικής αλληλεπίδρασης. Και αυτά τα τελευταία σχετίζονται άμεσα με την προϋπάρχουσα σταθερότητα και αμεσότητα του αδημιούργητου Σύμπαντος και τον κενό χώρο. Αυτή είναι μία μεγάλη διαφορά της νέας κοσμολογικής θεωρίας και η αρχή μίας μεγάλης θεωρητικής επανάστασης, που ξεπερνάει τα στενά όρια των ειδικών επιστημών.

Αν καταλάβουμε ότι η φυσική ερμηνεία του Τελειωμένου Χρόνου δεν συγκρούεται με την υλιστική αντίληψη της φύσης και αποκλείει την ύπαρξη άυλων οντοτήτων, τότε θα έχουμε καταλάβει σωστά τη θέση απέναντι στο θέμα της ψυχής και της νόησης. Θα δεχτούμε όσα γνωρίζουμε από τις επιστήμες και όχι από τις φήμες και τις αρχαίες δοξασίες... Η διαφορά στη νέα φυσική ερμηνεία είναι, ότι τα υλικά δομικά στοιχεία που αποτελούν τα πράγματα (έμβια και νεκρά) δεν θα μπορούσαν να έχουν σταθερή δομή, να συνδυαστούν με σταθερούς τρόπους και να συγχρονιστούν, εάν αυτά δεν ήταν ταχύτατες μεταβολές στην κοινή ενέργεια του "κενού" χώρου. Και ο "κενός" χώρος οφείλεται στο απίστευτο και δυσνόητο γεγονός, ότι το Σύμπαν είναι πλήρες 100%, άμεσα και πάντοτε το ίδιο!

Η **ζωή** (σαν εσωτερικό φαινόμενο) δεν υπάρχει μόνο γεωμετρικά προς το περιβάλλον και προς τις άλλες μορφές ζωής και μόνο σαν εξωτερική συμπεριφορά. Η εσωτερικότητα και η αρχή της ζωής - γενικά σαν αίσθηση της ύπαρξης και άμεση παρουσία προς τον εαυτό της- δεν είναι κάτι διαφορετικό από την νόηση. Το πλήθος των **ψυχικών φαινομένων** και ιδιοτήτων ξεκινούν από την ικανότητα που αποκτάει η οργανωμένη ύλη

να “αφαιρεί” όλη την πραγματικότητα και να “λαμβάνει” μόνο τις επιδράσεις εκείνες που επηρεάζουν την ύπαρξή της. Το πρώτο αίσθημα, (λ.χ. η αίσθηση της θερμότητας ή της ψυχρότητας, η αίσθηση ενός εμποδίου κατά τη μετακίνηση ενός σκώληκα) είναι αποτελέσματα νοητικά και οι νοητικές πράξεις δεν γίνονται μόνο με συνειδητό τρόπο και με τη φωνητική εξωτερίκευση.

Τα υλικά πράγματα είναι αυτά που είναι **μαζί** με την ενέργεια του "κενού" χώρου που **συμμετέχει** στη δομή της ύλης τους, ενώ ο "κενός" χώρος είναι το Σύμπαν ολόκληρο, που δεν αλληλεπιδρά εξωτερικά με την ύλη μας και γι' αυτό το Σύμπαν μας φαίνεται απών. Όταν τα δομικά στοιχεία συνδέονται συγχρονισμένα σαν ενιαίο σύνολο, τότε αποκαλύπτουν εξωτερικά τα φαινόμενα, τα οποία αποκαλούμε εσωτερικά και ψυχικά. Τότε τα πράγματα μπορούν να είναι ταυτοχρόνως και άμεσα για τον εαυτό τους (με άμεση παρουσία προς εαυτό).

Βιβλιογραφία

- Η Θεολογία της Επιστήμης, Εκδόσεις Δωδώνη © 2000 [ISBN 960-385-019-5](#)
- Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας © 2009 [ISBN 978-960-931414-5](#)
- Το πλήρες Σύμπαν και ο δυναμικός χώρος © 2010 [ISBN 978-960-93-2431-1](#)
- Το (πλήρες) σύμπαν και ο δυναμικός (κενός) χώρος ©2012, ISBN 960-9504-68-3

Ποια φαινόμενα περιγράφονται ενοποιημένα, ερμηνεύονται και προβλέπονται στη θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου ►

Μικροφυσική, κοσμολογία και βιολογία συναντιούνται σε δύο-τρεις γνωστές λέξεις. Συναντιούνται σε συνηθισμένες λέξεις (αλληλεπίδραση σε κοινό χρόνο, με το πιο γρήγορο τρόπο και ρυθμό, δηλαδή ταυτόχρονη και παραταύτα με μικρή απόκλιση). Δεχόμαστε τις υλιστικές αντιλήψεις για όσα γίνονται με την ύλη και μετά ύλη, όμως αυτές οι αντιλήψεις, δεν έχουν προχωρήσει να απαντήσουν τι γίνεται και αρχίζει να υπάρχει η ύλη... Εκεί την έχουν "πατήσει" και περιέχουν τη μισή αλήθεια και αφήνουν ανεξήγητο το ξεκίνημα της ζωής από τα νεκρά σωματίδια...

Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας

Δείτε το κύριο άρθρο επί του θέματος: [Σύμπαν ολοκληρωμένο](#) (βλέπε πιο πάνω)

Πρόκειται για μία από τις νεότερες κοσμολογικές ερμηνείες (από Έλληνα ερευνητή) διατυπωμένη στη βάση της ιδέας, ότι το Σύμπαν στο σύνολο όλων των χρόνων -από το παρελθόν μας μέχρι το μέλλον μας- είναι πάντοτε το ίδιο μέσα στα όρια ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος (περίοδος $T_{\text{σύμπαν}}$) και τίποτα δεν αλλάζει. Από την πρώτη ανάλυση, η ιδέα ενός ολοκληρωμένου Σύμπαντος πάντοτε το ίδιο ανά μία μέγιστη χρονική περίοδο εισαγάγει ένα καθοριστικό γνώρισμα, το οποίο δεν συνυπολόγιζαν επί πολλούς αιώνες στην εξέλιξη της φυσικής επιστήμης ή είχαν αποδεχτεί τυφλά το τελείως αντίθετο. Αφήνοντας έτσι άθικτο το επιστημονικό δόγμα της ανυπαρξίας ορίων στη φύση και υποβαθμίζοντας την τεράστια εμπειρία από παρατηρήσεις περιοδικών φαινομένων και παρά τη γνώση των παγκόσμιων φυσικών σταθερών: Το γνώρισμα του ορίου και του περιορισμού στο μήκος, στο χρόνο και στον αριθμό των πραγμάτων.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, ο χρόνος για το Σύμπαν είναι "τελειωμένος" μέσα σε ορισμένα μέγιστα όρια, ενός μέγιστου Συνολικού Χρόνου

(περίοδος $T_{\text{σύμπαν}}$), ενώ όλα τα υλικά πράγματα υπάρχουν μέσα σε μικρότερα χρονικά όρια. Σε σχέση με τα μικρότερα χρονικά όρια ύπαρξης των επιμέρους πραγμάτων, το Σύμπαν συνεχίζει ακόμα να γίνεται και να εξελίσσεται ! Το παρελθόν και το μέλλον -που γνωρίζουμε μόνο εμείς τα μέρη- αποτελούν το ευρύτερο «τώρα» του 100% Σύμπαντος. Η ύλη είναι οι αρχικοί τρόποι με τους οποίους το Σύμπαν αρχίζει να γίνεται εμμέσως και σαν εξωτερικό στα ελάχιστα χρονικά διαστήματα, ενώ εκείνο είναι σχετικά απών με την παρουσία του κενού, αλλά πεπερασμένου χώρου. Το όριο στη διαιρετότητα του χρόνου (t_{min}) είναι από τα πρώτα καταπληκτικά συμπεράσματα που προκύπτει όταν θεωρήσουμε το Σύμπαν σαν σταθερό (και ταυτόχρονο) μέσα στα σταθερά όρια ενός συνολικού χρόνου. Στη βάση αυτής της ιδέας ενός μέγιστου και κατά συνέπεια ενός ελάχιστου χρόνου, ερμηνεύεται ενοποιημένα και προβλέπεται η ύπαρξη πολλών νόμων που διέπουν το πλήθος των διαφορετικών φαινομένων...

Σύμφωνα με τη Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, ο χώρος είναι πεπερασμένος και αναλογεί στην ενέργεια του Σύμπαντος που δεν έχει υλοποιηθεί. Το Σύμπαν στο σύνολό του χρόνου δεν είναι απών και υπάρχει σχετικά σαν πεπερασμένος χώρος και σαν κοινός φορέας μεταβίβασης της ενέργειας hf για όσα μπορούν να συμβούν με τους υλικούς φορείς. Τα σωματίδια αποτελούν ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται και μεταβιβάζονται κυματικά στα πιο μικρά χρονικά διαστήματα αλληλεπίδρασης. Η "Μεγάλη Έκρηξη" συντελείται διαρκώς και το υλικό Σύμπαν διαρκώς δημιουργείται παντού στο διαταραγμένο χώρο, από τις πιο μικρές διαστάσεις του ($\sim \lambda_{\text{min}}$) με τις μικροσκοπικές "εκρήξεις" του. Το Σύμπαν όχι μόνο δεν δημιουργήθηκε ποτέ, αλλά αντιθέτως, ήταν πάντα ολοκληρωμένο και ο κόσμος που πάντοτε λείπει χρησιμεύει άμεσα για να υπάρχει το [φως](#), η [θερμότητα](#), τα [ραδιοκύματα](#) και εξ' αρχής η [δομή της ύλης](#), με την οποία εμείς εμφανιζόμαστε βιολογικά σαν ξεχωριστοί μέσα στο χώρο και στο χρόνο! Με άλλα λόγια, ο κενός χώρος είναι το Σύμπαν που αναζητούν πριν από τη στιγμή του Big Bang και συμμετέχει στη δομή της ύλης με [κυματικά φαινόμενα](#) ! Καμία θεωρία που περιγράφει τη δημιουργία των πραγμάτων από πρωταρχικά υλικά στοιχεία ή από μικροσκοπικά σωματίδια δεν μπορεί να δώσει σοβαρή, λογική και εμπειρικά θεμελιωμένη ερμηνεία για την παρουσία των ίδιων δυνάμεων και ορίων παντού στο Σύμπαν και για τις δυνάμεις εξ αποστάσεως.

Η συνολική ενέργεια (βλέπε κενός χώρος) μέσα στα όρια του μέγιστου χρόνου που είναι το πλήρες Σύμπαν παραμένει επίσης σταθερή, ενώ η κυματική ροή προς αντιστάθμιση δημιουργεί ξανά ελλείψεις και συντηρεί τους υλικούς φορείς. (Ισορροπία και στάσιμα κύματα). Εάν το Σύμπαν δεν ήταν σταθεροποιημένο μέσα στα όρια μίας μέγιστης περιόδου, ώστε όλη η ενέργεια να αποτελεί μία σταθερή ποσότητα, τότε η μεταβολή της ενέργειας στα μικρότερα χρονικά διαστήματα θα γινόταν απεριόριστα και σε οποιαδήποτε ποσότητα, ανεξάρτητα από τη μονάδα του χρόνου και η ενέργεια θα ήταν πάντα ελλειπής. Η [διατήρηση της ενέργειας](#) θα ήταν ένα τυχαίο φαινόμενο. Δεν θα υπήρχε η ελάχιστη ποσότητα του χρόνου $t_{\text{min}} = \lambda_{\text{min}} / V_{\text{max}}$ ούτε μια μέγιστη συχνότητα f_{max} .

Στη θεωρία για ένα πλήρες και σταθερό Σύμπαν, όπου συμπεραίνουμε ορθολογικά την ύπαρξη ενός ελάχιστου και ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος και αντίστοιχα μίας ελάχιστης και μίας μέγιστης απόστασης, από αυτό το συλλογισμό προκύπτουν όρια για όλα τα φυσικά φαινόμενα: Μεταξύ των οποίων και το όριο για την αύξηση στην ταχύτητα V_{max} , η οποία είναι ένας συνδυασμός μήκους και χρόνου, που παρουσιάζεται με την κίνηση. Το όριο στην ανώτερη ταχύτητα της κίνησης $V_{\text{max}} = c$ το αποδέχτηκαν στη φυσική σαν αξίωμα, χωρίς καμία εξήγηση. Από το όριο στη μέγιστη απόσταση απομάκρυνσης προκύπτει η καμπυλότητα του χώρου και ο εξαναγκασμός σε κυκλική κίνηση. Μία από τις πρώτες συνέπειες της θεωρίας, είναι ότι δεν υπάρχει απεριόριστη ευθεία απομάκρυνσης μέσα στο χώρο (ούτε για το φως), κάτι το οποίο θα σήμαινε απεριόριστο Σύμπαν στο χώρο, απεριόριστος χρόνος αλληλεπίδρασης και σε τελική ανάλυση, απεριόριστη ενέργεια. Η απόσταση στο χώρο είναι και διεύθυνση, δηλαδή μία "ομόκεντρη" πολλαπλή απόσταση, με άλλα λόγια ακτίνα, (δηλαδή χώρος με δυνατότητα απομάκρυνσης και

προσέγγισης συγχρόνως) και αυτό δεν είναι ένα τυχαίο φαινόμενο και άσχετο από τη δομή της ύλης.

Μία ανατρεπτική συνέπεια της θεωρίας, είναι η σχέση της βαρύτητας με την κυματική μεταβίβαση ενέργειας του "κενού" χώρου κατά συγκεντρωτικό τρόπο, σε αντίθεση με την αποκεντρωτική συμπεριφορά των η/μ κυμάτων. Από τις πιο συγκλονιστικές διαπιστώσεις της θεωρίας του Τελειωμένου Χρόνου για το χώρο της φυσικής και για τη μαθηματική επιβεβαίωση της θεωρίας είναι το συμπέρασμα, ότι η πυρηνική δύναμη είναι η μέγιστη βαρυτική δύναμη της ισοδύναμης μάζας όλου του Σύμπαντος σχεδόν από την ελάχιστη απόσταση λ_{\min} .

Όπως είναι γνωστό, η **βαρύτητα** επηρεάζει όλα τα υλικά σώματα με την ίδια δύναμη, ανεξαρτήτως της χημικής τους σύστασης. Φυσικά αυτό δεν είναι τυχαίο και οφείλεται στον τρόπο που η ύλη ξεκινάει να υπάρχει από την ισορροπημένη ενέργεια ενός και του ίδιου πεπερασμένου χώρου. Στην πραγματικότητα πρόκειται για την ενέργεια του χώρου που αναλώνεται και αποσπάται για τη διατήρηση της δομής της ύλης. Ο χώρος είναι με όριο ελάχιστου και συγχρόνως μέγιστου μήκους (μη Ευκλείδειας γεωμετρίας) και φαίνεται κενός, επειδή αυτή η ενέργεια του Σύμπαντος βρίσκεται σε κατάσταση ισορροπίας. Τα σωματίδια της ύλης παρουσιάζονται σε συγκεκριμένες συχνότητες και ταχύτητες από την ανταλλαγή ενέργειας, που γίνεται με επαναλαμβανόμενο τρόπο, με τους πιο γρήγορους ρυθμούς της φύσης (μεταξύ 3×10^{20} Hz - $0,45244 \times 10^{42}$ Hz), όταν οι μεταβολές της ενέργειας διατηρούνται σαν αμείωτες ταλαντώσεις και σαν στάσιμα κύματα.

Σύμφωνα με τη Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, δεν είναι η ύλη και τα επιμέρους υλικά πράγματα που καθορίζουν τη μορφή του χώρου, τη μέγιστη απόσταση που εκτείνονται και σε τελική ανάλυση τους νόμους του Σύμπαντος. Αντιθέτως, το Σύμπαν στο σύνολο του χρόνου που υπάρχει σαν ολοκληρωμένο, παρουσιάζεται σχετικά σαν πεπερασμένος χώρος και σαν περιορισμένη ποσότητα ενέργειας και έχει προδιαγράψει τα όρια στις αλληλεπιδράσεις των υλικών φορέων (όρια μήκους $\lambda_{\min} - \lambda_{\max}$, χρόνου $T_{\min} - T_{\max}$ και ποσότητας στη μεταβίβαση ενέργειας $h1\text{Hz} - h f_{\max}$). Οι απαντήσεις στις απορίες για τη διατήρηση και τη δημιουργία της ύλης δεν μπορούν να δοθούν χωρίς να κατανοήσουμε, πώς ο χώρος ως ενέργεια συμμετέχει σε αυτή τη διαδικασία με κυματικά φαινόμενα. Οι ενεργειακές μεταβολές του χώρου προκαλούν επίσης τις κυμάνσεις με χαμηλότερη συχνότητα (κάτω από 10^{20} Hz) τις οποίες ονομάζουμε ηλεκτρομαγνητικές και αυτές φθάνουν στο μέγιστο μήκος κύματος, τμήμα του οποίου προκαλεί τις χαμηλόσυχνες δονήσεις των σωματιδίων, που οι ζωντανοί οργανισμοί ανιχνεύουν σαν ήχο και σαν δόνηση.

Βιβλιογραφία

- Η Θεολογία της Επιστήμης, Εκδόσεις Δωδώνη © 2000 [ISBN 960-385-019-5](#)
- Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας © 2009 [ISBN 978-960-931414-5](#)
- Το πλήρες Σύμπαν και ο δυναμικός χώρος © 2010 [ISBN 978-960-93-2431-1](#)
- Το (πλήρες) σύμπαν και ο δυναμικός (κενός) χώρος ©2012, ISBN 960-9504-68-3